

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/132/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2219010253
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Ferencziová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2219010253.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kristíny Ferencziovej a sudcov JUDr. Martina Žovinca a JUDr. Jozefa Piknu, v trestnej veci proti obžalovanému Y. N., nar. XX.X.XXXX, pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písmeno a), odsek 3 písmeno c) Trestného zákona a vydieranie podľa § 189 odsek 1, odsek 2 písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písmeno c) Trestného zákona, o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry Dunajská Streda proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 4.9.2019 č. k. 1T/43/2019-175, na verejnom zasadnutí konanom dňa 9.1.2020 takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 2 Trestného poriadku súd zrušuje napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

II. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa

obžalovaný: Y. N. narodený XX.XX.XXXX v X. M., trvale bytom K. XXX/X, T., okres Dunajská Streda, t. č. vo väzbe v ÚVTOS a ÚVV Leopoldov

odsudzuje :

Podľa § 208 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. h) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona sa obžalovaný pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Galanta zo dňa 11.9.2019 č.k. 27T/66/2019-997, bolo rozhodnuté takto:

obžalovaný: Y. N. narodený XX.XX.XXXX v X. M., trvalé bydlisko: K. XXX/X, T., okres Dunajská Streda, t. č. vo väzbe v ÚVTOS a ÚW Leopoldov

je vinný, že

od presne nezisteného dňa mesiaca október roku 2018 do 17. januára 2019, v byte na 1. poschodí obytného domu v T., na A. ulici č. XXX/XX, v okrese Dunajská Streda, kde býval so svojou manželkou - poškodenou W. N., rod. H. a jej deťmi, neustále na poškodenú W. N. slovne útočil, vulgárne jej nadával a urážal ju, prehľadával jej telefón, podozrieval ju z nevery s inými mužmi najmä jej spolupracovníkmi, ohľadom čoho jej neustále kládol rôzne otázky a z toho dôvodu ju i opakovane telefonicky kontaktoval, kedy jej takisto kládol rôzne otázky ako: „Kde si?“, „Čo robíš?“, „Prečo nezdvíhaš telefón?“, „S kým práve si?“ „Kde sa kurvíš?“ a „Koho si vyfajčila?“, v mesiaci november 2018 za ňou prišiel na pracovisko, aby sa

presvedčil, že s kým tam je a čo robí, uvedené konanie časom stupňoval a stával sa čoraz agresívnejším, dňa 3.12. 2018 vo večerných hodinách odišiel so svojimi kamarátmi von, avšak celú noc poškodenej vyvolával, na čo nereagovala a preto ju nadránom po návrate zbil, v dôsledku čoho mala po celej tvári modriny, avšak lekársku pomoc nevyhľadala, v dôsledku jeho konania s ňou zamestnávateľ rozviazal pracovný pomer, avšak i po tom jej neustále vulgárne nadával, ponížoval ju a urážal ju tvrdeniami, že ho dala udala len preto, aby sa mohla „kurviť“ a že počas tých štyroch mesiacov ju „pojebal“ celý okres, denne ju fyzicky napádal dlaňou, neskôr aj päťou ruky, čím jej spôsoboval modriny, dňa 17.1. 2019 v nočných hodinách okolo polnoci jej v obývačke bytu vzal mobilný telefón a začal ho prehliadať, následne na ňu začal kričať, že ho podvádza a že ak sa dozvie s kým, tak ju zabije, následne ju začal bezdôvodne udierať dlaňou, najskôr do hornej časti hlavy a následne i do iných častí tela, pri čom na ňu kričal: „Ak ma ešte raz udáš, tak keď vyjdem z väzenia zabijem Ťa!“, po čom sa pokúsila z bytu utiecť, v čom jej zabránil a sotil ju do kresla, kde ju začal škrtiť s čím prestal až po tom, ako z detskej izby vybehla maloletá dcéra poškodenej, ktorú zahnal naspäť do izby, čo poškodená využila a z bytu ušla k susede, konal tak i napriek tomu, že za rovnaký skutok, ktorého sa voči poškodenej dopustil v minulosti, právne kvalifikovaný ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Tr. zák. bol rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda, sp.zn.: 1T/69/2018 zo dňa 04.7.2018, právoplatným dňa 6.7. 2018, už odsúdený,

teda

? blízkej osobe spôsobil psychické utrpenie ponížovaním, pohrdavým zaobchádzaním, neustálym sledovaním, vyhrázaním a vyvolávaním strachu a stresu, hoci bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený,

? iného hrozbou násilia a hrozbou inej ťažkej ujmy nútil, aby niečo opomenul a taký čin spáchal na chránenej osobe - blízkej osobe

čím spáchal

? zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písmeno a), odsek 3 písmeno c) Trestného zákona

? vydieranie podľa § 189 odsek 1, odsek 2 písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písmeno c) Trestného zákona

Za to sa odsudzuje :

Podľa § 208 ods. 3 Trestného zákona pri použití § 41 ods. 1 Trestného zákona a § 38 ods. 3 Trestného zákona a § 36 písm. l), písm. n) Trestného zákona a § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona k úhrnnému nepodmienečnému trestu odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona obžalovaný sa pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie v neprospech obžalovaného prokurátor Okresnej prokuratúry Dunajská Streda a to proti výroku o treste. V prvom rade poukázal na to, že súd pochybil, keď nedostatočne vyhodnotil spoločenskú nebezpečnosť konania obžalovaného a za konanie právne kvalifikované ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. c) TZ a zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) TZ s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) TZ, zo spáchania ktorých bol obžalovaný napadnutým rozsudkom uznaný vinným, mu uložil nepodmienečný trest odňatia pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby v trvaní päť rokov. Podľa názoru prokuratúry je však uložený trest neprimerane mierny s ohľadom na všetky okolnosti daného prípadu, a síce, že obžalovaný bol v danej trestnej veci uznaný vinným zo spáchania dvoch zločinov, pričom, tak pri zločine týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 TZ ako aj pri zločine vydierania podľa § 189 TZ, naplnil okolnosť podmieňujúcu použitie vyššej trestnej sadzby, keďže zločin vydierania spáchal na chránenej osobe, a to na blízkej osobe, a zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby spáchal napriek tomu, že už bol za taký čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený. Obžalovaný navyše spáchal oba zločiny v skúšobnej dobe podmieňujúceho odsúdenia, čiže ani jeho predchádzajúce odsúdenie za zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby už nevedlo k náprave.

Podľa ustanovenia § 34 ods. 1 TZ, v ktorom je zakotvený účel trestu, má trest zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní v ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Podľa ustanovenia § 34 ods. 4 TZ pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Z vyššie citovaného ustanovenia § 34 ods. 1 TZ, v ktorom je definovaný účel trestu, vyplýva, že účelom trestu je ochrana spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, ďalej odradenie iných od páchania trestných činov a trest má byť tiež vyjadrením morálneho odsúdenia páchatel'a spoločnosťou. V citovanom ustanovení § 34 ods. 4 sú zase vymedzené všetky okolnosti, ktoré má súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery zohľadniť. Konkrétne sa jedná o tieto skutočnosti - spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku páchatel'a, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd pri ukladaní trestu pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby zohľadnil najmä poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. 1) TZ, t. j. že sa k spáchaniu skutku priznal a svoje konanie úprimne oľutoval, a podľa § 36 písm. n) TZ, t. j. že príslušným orgánom napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti, a zohľadnil tiež vyhlásenie obžalovaného o vine, s poukazom na tieto skutočnosti má súd zato, že trest uložený pod dolnú hranicu trestnej sadzby postačí na nápravu páchatel'a a odradí ho od páchania ďalšej trestnej činnosti. Podľa názoru prokuratúry sa však súd pri určovaní výmery trestu dôsledne neriadil tými ustanoveniami Trestného zákona, ktoré hovoria o účele trestu a súd teda neuložil trest primeraný ani spravodlivý. Súd sa totiž pri určovaní výmery trestu jednostranne zameril len na tie okolnosti, ktoré svedčia v prospech obvineného, opomenul však prihliadať aj na ďalšie okolnosti prípadu, ktoré sú z hľadiska určenia výmery trestu relevantné, a síce, skutočnosť, že obžalovaný sa konania dopustil voči chránenej osobe, a to blízkej osobe, a že obžalovaný sa zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 TZ dopustil už aj v minulosti, začo aj bol odsúdený. Obžalovaný bol navyše v tejto trestnej veci uznaný vinným zo spáchania dvoch zločinov, čo sa podľa názoru prokuratúry malo taktiež odraziť vo výmere trestu. Pri určovaní výmery trestu pritom súd zároveň nesprávne vychádzal z prevahy poľahčujúcich okolností nad príťažujúcimi okolnosťami, pričom príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) pri výmere trestu ani nezohľadnil, a to napriek tomu, že obžalovanému ukladal úhrnný trest podľa § 41 ods. 1 TZ. Okrem toho však z odôvodnenia rozsudku nie je vôbec zrejmé, na základe čoho má súd zato, že u obžalovaného je daná aj poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. n) TZ, súd sa totiž vo svojom rozhodnutí bližšie nevyjadril k tomu, akým spôsobom mal obžalovaný napomáhať pri objasňovaní trestnej činnosti. Samotné priznanie obžalovaného sa za napomáhanie v zmysle § 36 písm. n) TZ nepovažuje, navyše toto priznanie je už zohľadnené v poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) TZ. Prokuratúra v danom prípade navrhovala uložiť obžalovanému úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní sedem rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, a to podľa § 208 ods. 3 TZ, § 36 písm. 1) TZ, § 37 písm. h), § 38 ods. 2 TZ, § 41 ods. 1 TZ, t. j. na dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby, ktorý trest možno považovať s ohľadom na všetky okolnosti prípadu za primeraný a zákonný. Ani skutočnosť, že obžalovaný v danom prípade urobil v konaní pred súdom vyhlásenie o vine nebola z hľadiska ďalšieho postupu súdu významná, nakoľko obžalovaný sa ku spáchaniu skutku, ktorý je predmetom obžaloby, priznal už v prípravnom konaní, a preto aj keby v konaní pred súdom prebehlo dokazovanie, toto by nebolo náročné. Z uvedených dôvodov preto navrhol, aby Krajský súd v Trnave ako odvolací súd s poukazom na ust. § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 TP napadnutý rozsudok vo výroku o treste zrušil a v zmysle ustanovenia § 322 ods. 3 TP vo veci sám rozhodol rozsudkom a uložil obžalovanému za spáchaný trestný čin primeraný a spravodlivý trest, a to trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

Na verejnom zasadnutí nariadenom na rozhodnutie o podanom odvolaní, zotrval prokurátor na podanom odvolaní, obžalovaný navrhol jeho odvolanie zamietnuť.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im

predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

- a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,
- b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,
- d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,
- e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo
- f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 321 ods. 2 Trestného poriadku ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že vo vzťahu k podaným odvolaniam nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Prokurátor podal odvolanie ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a to proti výroku o treste, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Okresný súd prijal na hlavnom pojednávaní vyhlásenie obžalovaného, že je vinný zo spáchania skutkov uvedených v obžalobe.

Pri ukladaní trestu sa však okresný súd dôsledne neriadil príslušnými ustanoveniami zákona. Pochybenie okresného súdu krajský súd vzhliadol v prvom rade v tej podobe, keď okresný súd považoval nepodmienečný trest odňatia slobody uložený obžalovanému pod dolnou hranicou trestnej sadzby za dostatočný. Okresný súd síce odôvodnil svoje úvahy tým, že zohľadnil stav poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, a aj to, že obžalovaný „sústavne páchal obdobný trestný čin rovnakej povahy“ a že predchádzajúci trest nemal na obžalovaného prevýchovný účinok, ale pri zohľadnení týchto uvedených skutočností nie je zrejmé, prečo ukladal okresný súd trest pod dolnú polovicu trestnej sadzby. Tieto skutočnosti vyznievajú v neprospech obžalovaného. A to napriek tomu, že obžalovaný urobil vyhlásenie, že je vinný zo spáchania skutku a svoje konanie oľutoval.

Tak ako správne uviedol prokurátor vo svojom odvolaní, okresný súd nezohľadnil to, že obžalovaný sa dopustil spáchania dvoch zločinov, teda spoločenskú nebezpečnosť konania obžalovaného. Nesprávne tiež priznal obžalovanému poľahčujúcu okolnosť podľa písm. n) § 36 TZ, pretože naozaj nie je zrejmé, akým spôsobom, teda akým konaním obžalovaného malo prísť k naplneniu podmienok na použitie tejto poľahčujúcej okolnosti. Odvolacia námietka prokurátora k tomu, že samotné priznanie sa nepovažuje za napomáhanie v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia je dôvodná.

Zároveň okresný súd opomenul použiť priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, keďže obžalovaný spáchal viac trestných činov. Aj z tohto hľadiska je odvolacia námietka prokurátora k závažnosti spáchanej trestnej činnosti plne dôvodná, odvolací súd konštatuje, že je možné sa s odôvodnením podaného odvolania v plnom rozsahu stotožniť a na úvahy prokuratúry v tomto ohľade poukázať.

Tak ako bolo uvedené vyššie, obžalovaného neodradil od páchania ďalšej trestnej činnosti ani predchádzajúci trest, a len 3 mesiace po jeho uložení opätovne začal páchať totožný trestný čin, na tej istej poškodenej.

Trest u obžalovaného nemožno znížiť ani z dôvodu urobeného vyhlásenia o vine, pretože ani tu nejde o povinnosť, ale o možnosť mimoriadneho zníženia trestu. Podľa stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. júna 2017, sp. zn. Tpj 55/2016 je namieste, aby súd po prijatí vyhlásenia obžalovaného o vine (rovnako právne rovnocenného vyhlásenia o nepopretí spáchania činu) mal možnosť (nie povinnosť) pristúpiť na báze analógie k mimoriadnemu zníženiu trestu za

rovnakých podmienok, ako pri schválení dohody o vine a treste. Vyhlásenie o vine nie je samé o sebe dôvodom na mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby. Ak súd zistí iné dôvody, je urobenie vyhlásenia tou okolnosťou, ktorý otvára možnosť k mimoriadnemu zníženiu trestu pristúpiť. V prípade obžalovaného sa však nejedná o prvotrestaného páchatela. Existujúce okolnosti v konkrétnom prípade v trestnej veci obžalovaného Y. N. umožňujú urobiť záver o tom, že mimoriadne zníženie by nebolo primerané a že v danom prípade ani spravodlivé.

To, že medzičasom malo prísť k rozvodu manželstva obžalovaného a poškodenej je okolnosť, za existencie ktorej je predpoklad, že sa obžalovaný nedopustí trestnej činnosti voči tej istej osobe. Avšak zároveň si musí byť obžalovaný vedomý prevzatia zodpovednosti za trestnú činnosť, ktorú spáchal a za ktorú bol odsúdený.

Možno tak záverom súhlasiť s odvolacími námietkami prokuratúry, že trest uložený okresným súdom, pri závažnosti spáchanej trestnej činnosti, nezodpovedá zásadám individuálnej ani generálnej prevencie. Krajský súd preto napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu. Keďže boli splnené podmienky uvedené v § 322 ods. 3 Trestného poriadku, rozhodol o výroku o treste a spôsobe jeho výkonu sám a uložil mu úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov, pri zohľadnení poľahčujúcej okolnosti, že sa k trestnej činnosti priznal a túto oľutoval a priťažujúcej okolnosti, že spáchal viac trestných činov.

V rámci trestnej sadzby (7 až 15 rokov), je tak primeraným trestom trest odňatia slobody uložený na dolnej hranici trestnej sadzby, plne v súlade s odvolacou námietkou prokurátora. Takýto trest u obžalovaného plne zodpovedá požiadavkám zákona.

Krajský súd obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody v súlade s ustanovením § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný v posledných 10-tich rokoch nebol vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin.

Vzhľadom na hore uvedené skutočnosti krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.